

A sokaságnak

Itt áll a Huszonegyedik század,
és sarkunkra lép
a Huszadik;

így állunk itt. A századvég
belelendül az Időbe – sietve
lépünk előre: könyvfalak között
repülni a hangsebesség fölött
és taposni a rögöt a jövőbe.

Országunk éke:
íme a Világ!

Magyarok könyvtára: sorban
pereg minden darabja kezünkben.
Megérkezünk. A könyvek lapjai
legegyzösrűen peregve szelet
kavarnak, kiszabadulnak az úrbé.
Százvagon betonlap állt itt össze,
s bent monumentális tereket
formáznak a falak. És holnap:
százak suhogó lábbal, kalap-
levéve járnak a profán
szentélyben.

Igen, ide, ide
a világ, sőt: a világmindenség
valamennyi könyvét! A Thuróczy

krónika aranyozott lapjai közé
(honnét hajdan Arany János
olvasta ki a borzongató
„Kevházát”) emeljük a sápadt, kemény
kis magyar költőket a pompázatos
barokk világegyetem diadaláig!
Madách fensége: ég. Mikszáth
aranyán zengve pendül a hárfa.
S hangfalakban míg hexameterben
pendülnek kristályba betáplált művek:
fönt a kúpokon talán egy zászló
piros-fényű selyme
lengeti meg
az egész épületet,
és Őket is szerényen elkiáltja,
akik évtizedek
során hordták a gondolatot:

EGYETLEN
ROPPANT KOPONYA; BALASSI BÁLINT
ARANYOS KÖNYVTÁRÁBÓL KIMAGASLÓ,
SORAKOZÓ ÉS SOKASODÓ, JÖVŐBE
FORDÍTOTT HOMLOK KIVETITETT,
AGYAGBA, KÖBE, BRONZBA MENEKÍTETT
KATEDRÁLISA ÉPÜLJÖN MEG ITT!

S áll ím
a Kálvária-hegy derekában
e könyvtár monumentumában
kövekből kitapintva-faragva
kis Magyarország s Nógrád.

